

Sygn. akt: I 1 C 1800/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa R. (...) z siedzibą w K.

przeciwko M. Ł.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego M. Ł. na rzecz powoda R. (...) z siedzibą w K. kwotę 107,09 zł (sto siedem złotych dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 marca 2018 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 89,87 zł (osiemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód R. (...) z siedzibą w K. wniósł w dniu 13 marca 2018 r. pozew przeciwko M. Ł. o zapłatę kwoty 163,18 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu wskazując, że umową cesji z dnia 21 września 2017 r. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, w tym z tytułu opłat abonamentowych w kwocie 93,22 zł i z tytułu kary umownej w kwocie 50,00 zł, wskazując, że pozwany – mimo zawarcia umowy abonenckiej i korzystania ze świadczonych na jej podstawie usług zaprzestał regulowania zobowiązań, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary.

(pozew - k. 8-10v)

Nakazem zapłaty z dnia 17 maja 2018 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I 1 Nc 2383/18 referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty - k. 25)

Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut nieistnienia roszczenia, nieskutecznego nabycia wierzytelności przez powoda oraz zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie kwoty 93,22 zł.

(sprzeciw – k. 27-29v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 marca 2015 r. M. Ł. (abonent) zawarł z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. (dostawcą usług) umowę abonencką, na czas nieokreślony, na podstawie której dostawca usług zobowiązał się do świadczenia na rzecz abonenta usług telewizyjnej w ramach Pakietu Pełnego i Pakietu S. (...), usług internetu w ramach pakietu Fiber P. (...) Mb/s i usług internetu bezprzewodowego. Zgodnie z § 15 ust. 2 Regulaminu świadczenia usług (dalej Regulamin), stanowiącego integralną część umowy, abonent uiszcza z góry opłatę abonamentową w wysokości określonej w cenniku, z częstotliwością odpowiadającą okresowi rozliczeniowemu lub jego wielokrotności. Zgodnie z § 33 Regulaminu z chwilą rozwiązania lub wygaśnięcia umowy abonenckiej abonent zobowiązany jest do zwrotu sprzętu (tj. urządzeń technicznych, np. dekodera, modemu, oraz zakończenia sieci - stanowiących własność dostawcy usług) niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy (ust. 1), a w przypadku opóźnienia w wykonaniu przez abonenta obowiązku zwrotu któregośkolwiek elementu sprzętu dostawca usług może obciążyć abonenta karą umowną za opóźnienie w wysokości określonej w cenniku (ust. 3), zaś w przypadku niezwrócenia sprzętu bądź zwrotu sprzętu uszkodzonego lub zużytego w stopniu nieodpowiadającym prawidłowej eksploatacji, mimo dodatkowego wezwania ze strony dostawcy usług, abonent będzie zobowiązany do zapłaty kary umownej za brak zwrotu sprzętu lub zwrócenie sprzętu uszkodzonego, określonej przez dostawcę usług w cenniku (ust. 4).

(niesporne, nadto: umowa – k. 20-20v, Regulamin świadczenia usług – k. 43-50)

(...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. wystawił M. Ł. następujące dokumenty rozliczeniowe:

- rozliczenie nr (...) z dnia 5 stycznia 2016 r. z tytułu opłat za telewizję i internet za styczeń 2016 r. na kwotę 170,00 zł płatną do dnia 25 stycznia 2016 r.,

- rozliczenie nr (...) z dnia 24 maja 2016 r. z tytułu braku zwrotu sprzętu w terminie na kwotę 50,00 zł płatną do dnia 31 maja 2016 r.

(niesporne, nadto rozliczenia – k. 922-23v)

W dniu 21 września 2017 r. (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. (sprzedający) zawarł z R. (...) z siedzibą w K. (kupującym) umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której kupujący nabył od sprzedającego wierzytelności pieniężne przysługujące w stosunku do dłużników wynikające z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych - celem ich windykacji, w tym wierzytelność przysługującą wobec M. Ł. w kwocie 143,22 zł, w tym 93,22 zł z tytułu dokumentu księgowego nr (...) i 50,00 zł z tytułu dokumentu księgowego nr (...).

(dowody: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 13v-14v, wyciąg z listy wierzytelności - k. 18v, potwierdzenie uiszczenia ceny - k. 51)

Pismem z dnia 15 stycznia 2018 r. M. Ł. został zawiadomiony o tym, że (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. dokonała na rzecz R. (...) z siedzibą w K. sprzedaży wierzytelności dotyczącej korzystania z produktów telekomunikacyjnych, która na dzień sprzedaży, tj. 21 września 2017 r., wynosiła 143,22 zł.

(niesporne, nadto zawiadomienie o cesji wierzytelności - k. 11v)

Pismem z dnia 15 stycznia 2018 r. R. (...) wezwał M. Ł. do zapłaty kwoty 161,81 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 25 stycznia 2018 r., w tym należności głównej w wysokości 143,22 zł i odsetek naliczonych na dzień 15 stycznia 2018 r. w wysokości 18,59 zł z tytułu faktur: nr (...) z tytułu opłat abonamentowych w kwocie 93,22 zł i nr (...) z tytułu kary umownej w kwocie 50,00 zł.

(niesporne, nadto przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia – k. 11 i k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie była kwestionowana przez pozwanego i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 163,18 zł, powołując się na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartą między pozwanym a operatorem telekomunikacyjnym (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. oraz wskazując, że wierzytelność wynikającą z w/w umowy nabył na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 września 2017 r. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowią więc przepisy art. 56 i następane ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1954) oraz art. 509 k.c.

Pozwany nie kwestionował, że łączyła go z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, kwestionował natomiast legitymację czynną powoda do występowania w niniejszej sprawie podnosząc zarzut nieskutecznego nabycia wierzytelności przez powoda. Ponadto pozwany kwestionował zasadność roszczenia powoda i zarzucał, że powód nie wykazał istnienia swojego roszczenia, gdyż pozwany uiszczał opłaty abonamentowe i zwrócił operatorowi telekomunikacyjnemu jego sprzęt. Pozwany podniósł też zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie kwoty 93,22 zł.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że chybiony był zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda i nieskuteczności umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 września 2017 r. Powód przedłożył w niniejszej sprawie przedmiotową umowę sprzedaży wierzytelności zawartą między powodem a (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. oraz podpisany przez reprezentującego powoda radcę prawnego wyciąg z załącznika do tej umowy stanowiącego wykaz wierzytelności sporządzonego w formie elektronicznej, w którym wskazana została wierzytelność z tytułu dokumentów księgowych oznaczonych jako (...) w kwocie 93,22 zł i (...) w kwocie 50,00 zł, a jako dłużnik wskazany został M. Ł.. Powód przedłożył też potwierdzenie uiszczenia przez siebie w dniu 26 września 2017 r. na rzecz (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. ceny pakietu wierzytelności nabytych na podstawie w/w umowy cesji z dnia 21 września 2017 r., co zgodnie z § 3 umowy było warunkiem koniecznym przejścia na rzecz powoda wierzytelności objętych tą umową. W ocenie Sądu z dokumentów tych wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 21 września 2017 r. została skutecznie zawarta między (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. a powodem, jak również to, że na podstawie tej umowy powód nabył wierzytelność z tytułu w/w umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na której opierał swoje żądanie wskazywane w pozwie.

Przechodząc do zarzutów dotyczących zasadności i istnienia roszczenia powoda wskazać należy, iż na roszczenie to składały się: należność z tytułu opłat abonamentowych w kwocie 93,22 zł oraz należność z tytułu kary umownej za niezwrócenie sprzętu w terminie w kwocie 50,00 zł (oraz odsetki ustawowe od tych należności skapitalizowane na kwotę 19,96 zł).

Odnosnie żądania z tytułu opłat abonamentowych w kwocie 93,22 zł wskazać należy, że pozwany nie kwestionował swojego obowiązku uiszczenia tych opłat, zarzucał natomiast, że opłaty te uiszczał regularnie na rzecz poprzednika prawnego powoda. W związku z tym wskazać należy, że to na pozwanym - zgodnie z wyrażoną w art. 6 k.c. zasadą rozkładu ciężaru dowodu - spoczywał ciężar wykazania, że dochodzone przez powoda należności z tytułu opłat abonamentowych zostały uregulowane. Pozwany natomiast nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego, że należność w kwocie 93,22 zł z tytułu opłat abonamentowych wynikająca z rozliczenia nr (...) została przez niego zapłacona. Bez znaczenia pozostaje przy tym podnoszony przez pozwanego argument, iż z uwagi na upływ czasu nie posiada on żadnego potwierdzenia zapłaty dochodzonej kwoty. Obowiązek wykazania spełnienia świadczenia przez pozwanego spoczywa wyłącznie na pozwanym, a ponadto zauważyć należy, że sporna należność dotyczy opłat za styczeń 2016 roku. Żądanie zapłaty kwoty 93,22 zł z tytułu opłat abonamentowych było więc zasadne, zwłaszcza iż w ocenie Sądu zostało ono wykazane przez powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Wskazać jedynie jeszcze

należy, że wobec treści art. 6 k.c. i chybionej argumentacji pozwanego w zakresie niemożności przedstawienia dowodu spełnienia świadczenia Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do złożenia historii opłat uiszczonych przez pozwanego w związku z realizacją umowy stanowiącej podstawę żądania pozwu.

Niezasadne było natomiast żądanie powoda dotyczące zapłaty kwoty 50,00 zł z tytułu kary umownej za niezwrócenie sprzętu w terminie – wskazane w rozliczeniu nr (...) z dnia 24 maja 2016 r. Powód nie wykazał bowiem, że obciążenie pozwanego karą umowną z powyższego tytułu było w ogóle zasadne. Z przedłożonych przez powoda dowodów nie wynika ani jaki sprzęt pozwany miał zwrócić operatorowi telekomunikacyjnemu, ani przede wszystkim w jakim terminie sprzęt ten miał zostać zwrócony. Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie wynika, w jakiej dacie umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 25 marca 2015 r. została rozwiązana lub wygasła, a więc nie wiadomo, kiedy upłynął 14-dniowy termin zwrotu przez pozwanego sprzętu, o którym mowa w § 33 ust. 1 Regulaminu świadczenia usług. Z dokumentów tych nie wynika też, czy pozwany w ogóle nie zwrócił sprzętu czy też zwrócił go, lecz po w/w terminie, a jeśli tak, to kiedy nastąpił zwrot. Ponadto powód nie wykazał wysokości swojego żądania w analizowanym zakresie. Powód nie przedłożył bowiem cennika usług świadczonych przez operatora, w którym zgodnie z § 33 ust. 3 w/w Regulaminu powinna być określona wysokość kary umownej za niezwrócenie przez abonenta w terminie sprzętu przekazanego mu przy zawarciu umowy w celu korzystania z usług nią objętych. W konsekwencji brak jest możliwości ustalenia, czy zaistniały przesłanki do obciążenia pozwanego jakąkolwiek karą umowną, a jeśli tak – to czy kara ta została naliczona w prawidłowej wysokości. Zasadności oraz wysokości żądanej kary umownej nie wykazuje natomiast przedłożone przez powoda rozliczenie nr (...) w treści którego wskazano jedynie, iż z tytułu braku zwrotu sprzętu w terminie pozwany został obciążony karą w wysokości 50,00 zł.

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda w zakresie kwoty 93,22 zł wskazać należy, iż był on chybiony. Zgodnie bowiem z art. 118 k.c. do roszczenia powoda z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jako do roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. Do roszczenia tego nie będzie bowiem miała zastosowania norma art. 751 k.c., która ustanawia dla umów o świadczenie usług dwuletni termin przedawnienia, gdyż przepis ten – zgodnie z art. 750 k.c. - dotyczy jedynie umów nie uregulowanych innymi przepisami, zaś umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych (jej istotne elementy) jest regulowana przez w/w ustawę z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie III CZP 20/09, opubl. OSNC 2010 nr 1, poz. 12, str. 51). Skoro więc termin zapłaty kwoty 93,22 zł wskazany na dokumencie rozliczenia nr (...) przypadła na dzień 25 stycznia 2016 r., a pozew został wniesiony przez powoda w dniu 13 marca 2018 r., to w dacie wniesienia pozwu nie upłynął jeszcze trzyletni termin przedawnienia roszczenia powoda.

Na koniec wskazać jeszcze należy, że Sąd nie uwzględnił wniosków pozwanego o zażądanie od pierwotnego wierzyciela uwierzytelnionych dokumentów w postaci dokumentów wzywających do zapłaty żądanych pozwem kwot, gdyż kwestie związane z wystawianiem wezwań do zapłaty nie są istotne ani dla zasadności powództwa, ani dla możliwości jego wytoczenia przed Sądem. Za nieistotne dla rozstrzygnięcia Sąd uznał też przedłożenie przez wierzyciela pierwotnego faktury na kwotę 93,22 zł, czego domagał się pozwany, gdyż forma dokumentu rozliczeniowego, z którego wynika obowiązek zapłaty, nie ma znaczenia w postępowaniu cywilnym, tym bardziej, że zgodnie z § 2 pkt. 21 w/w Regulaminu wierzyciel pierwotny miał wystawiać rachunki, tj. dokumenty zawierające opłaty wynikające z umowy, regulaminu i cennika, w tym faktury, a nie wyłącznie faktury VAT. Sąd nie uwzględnił też powyższych wniosków w zakresie dotyczącym złożenia uwierzytelnionej umowy łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda, gdyż pozwany nie kwestionował, że umowę tą zawarł. Wobec zaś spoczywającego na powodzie (a nie na pozwanym) obowiązku wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego w zakresie złożenia przez wierzyciela pierwotnego uwierzytelnionego cennika oraz dokumentu, z którego ma wynikać kwota 50,00 zł z tytułu kary umownej. Co do zaś wniosków pozwanego dotyczących złożenia przez wierzyciela pierwotnego uwierzytelnionego regulaminu świadczenia usług oraz wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych powoda wskazać jedynie należy, że dokumenty te w uwierzytelnionej przez pełnomocnika powoda formie zostały dołączone do pozwu.

Podsumowując powyższe rozważania Sąd uznał, że roszczenie powoda dochodzone w niniejszej sprawie jest zasadne w zakresie kwoty 93,22 zł żądanej z tytułu opłat abonamentowych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty należnymi za okres od dnia 26 stycznia 2016 r. (tj. od dnia następnego po dacie płatności tej kwoty wynikającego z dokumentu rozliczeniowego) do dnia 12 marca 2019 r. (tj. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu) skapitalizowanymi na kwotę 13,87 zł, tj. łącznie w kwocie 107,09 zł. W pozostałym zakresie roszczenie powoda podlegało oddaleniu jako nieudowodnione co do zasady i co do wysokości.

Sąd zatem w pkt. I wyroku, na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 25 marca 2015 r. w zw. z art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1954) w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 509 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 107,09 zł, a na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c. Sąd zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie tej kwoty od dnia 13 marca 2018 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie w pkt. II wyroku Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1954) w zw. z art. 6 k.c. a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 1 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265). Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 137,00 zł, w tym opłatę sądową od pozwu w wysokości 30,00 zł, koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 90,00 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Pozwany nie poniósł natomiast żadnych kosztów procesu. Skoro więc powód wygrał proces w 65,6%, to należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w kwocie 89,87 zł ($65,6\% \times 137,00 \text{ zł}$) i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda w pkt. III wyroku tytułem zwrotu kosztów procesu.